

Hương cỏ may

Nhiều năm rồi tôi mới về thăm quê ngoại-nơi tuổi thơ tôi suốt một thời rong ruổi. Quê ngoại vẫn nghèo như xưa, những mái nhà nằm nghiêng nghiêng nơi sườn đồi. Ngôi nhà của ngoại nép mình dưới hàng trăm thứ cây. Con ngõ nhỏ dẫn vào nhà cũng lam nam toàn cỏ dại-thứ cây không có tên gọi. Ngoại ra đón tôi. Dáng gầy liêu xiêu, đôi mắt trũng sâu khiến lòng tôi nhói buốt. Thời gian ơi!

Tôi mãi miết đi tìm giấc mơ mang tên mình để hôm nay tìm lại kỉ niệm tuổi thơ ngày nào. Tôi bước vào khu vườn nhỏ của ngoại, nhẹ nhàng bỏ giày và bước chân trần như hồi còn bé. Cây ngoại trồng giờ đã lớn, thân to xù xì như những con quái vật giương mắt nhìn tôi. Có lẽ nào cây không nhận ra tôi? Tôi có thay đổi gì chăng? Lòng tôi thì vẫn thế, vẫn muốn đắm mình trong hương hoa và cỏ dại và vẫn giữ mãi trong tim một mối tình tuổi thơ...

Tôi và Năng lớn lên bên nhau từ nhỏ. Nhà Năng cách nhà tôi một quả đồi. Ba mẹ Năng lấy nhau trong gượng ép. Thịnh thoảng vài hôm lại nghe tiếng bể vỡ loảng xoảng. Năng có một tuổi thơ không hạnh phúc. Và Năng cũng không hài lòng vì điều ấy nên ít khi tôi thấy Năng ở nhà.

Tôi gọi tên cậu ấy là Năng cũng là có lí do. Năng có tên hắc hoi, nhưng tôi vẫn thích gọi cậu là Năng hơn. Ngoài cuộc sống đầy đủ vật chất (nhưng thiếu yêu thương), thứ duy nhất Năng có là nụ cười khiến hoa cỏ cũng phải xôn xao, ấm áp và hiem hoi như giọt nắng đầu đông. Nhưng tôi chưa nói với Năng điều ấy.

Nhà cách trường rất xa nên Năng thường dắt tôi đi tắt qua cánh đồng. Vào mùa gió heo may về, hoa cỏ may găm dày áo quần hai đứa. Tan trường, Năng kéo tay tôi chạy trên cánh đồng hun hút gió. Rồi cả hai nằm rạp xuống cỏ, hí hửng nhìn đàn chim đậu trên những cành cây. Thi thoảng chúng lại sà xuống cánh đồng ngậm cọng cỏ khô rồi bay vút lên. Năng lại đứng dậy, lang thang đi tìm những bông hoa dại kết cho tôi một vòng hoa đội đầu khiến tôi ngỡ mình như nàng công chúa nhỏ trong câu truyện cổ tích của bà. Rồi Năng lại bảo tôi ngồi xuống, Năng nhẹ nhàng gỡ từng bông cỏ may thêu đầy trên áo quần tôi. Năng đã từng nói Năng sẽ ở bên tôi mãi mãi, để nhặt cỏ may cho tôi...

Rồi bố mẹ Năng li hôn. Mẹ của Năng đồng ý cưới một người đàn ông ở Hàn Quốc. Đó là một buổi chiều thu, nắng rắc vàng lên những ngọn đồi. Năng nắm tay tôi rất nhẹ: “Ngày mai tui đi rồi không biết bao giờ mới gặp lại Lan. Lan có nhớ tui không?” Tôi im lặng không nói mà chỉ nhìn vào mắt Năng và nhận ra Năng sắp rời xa tôi thật rồi! Sự sợ hãi hay thắng thốt khiến tôi bỏ chạy, mặc đàng sau tiếng Năng gọi tên mình. Tôi chạy ra cánh đồng heo hút nắng, ngồi xuống vạt cỏ và gục đầu khóc. Cỏ may bám đầy gấu quần, gấu áo. Năng đi lúc nào, tôi chẳng biết. Chỉ biết rằng khi tôi đi về thì bóng Năng đã khuất xa rồi. Tôi lặng lẽ bước đi trên vạt cỏ, nghe hương cỏ may nồng nàn vương vấn, lại ngỡ như ai gọi tên mình trong gió chiều lao xao... Năng theo mẹ đi về miền đất khác. Miền đất không còn có những loài hoa không gọi được thành tên, bỏ lại cho tôi một cánh đồng miên man cỏ dại.

Những ngày sau đó tôi không còn đi qua cánh đồng để đến trường nữa. Tôi sợ mình sẽ bật khóc khi ngọn gió mờ cô đơn vô tình đem theo hương cỏ may. Thế rồi tôi đỗ đại học và lên thành phố học-nơi mang theo ước mơ của tôi, của Năng và của những đứa trẻ quê nghèo để mơ về một ngày thật khác.

Đã bảy mùa thu qua, bảy mùa cây thay lá. Giờ trở về lại chỉ còn mình tôi đi về trên lối cũ tìm lại dấu chân xưa ai đã từng qua... Hạt nắng chiều rơi xuống vai rất nhẹ, gió heo may ùa về lành lạnh khiến lòng tôi lắng lại, đưa bàn tay đón những giọt nắng đầu mùa. Thu sang, nỗi nhớ lại kéo đến dâng đầy trong ánh mắt. Nỗi nhớ mùa thu. Nhớ Năng.

Năng ơi, Năng có nghe hương cỏ may gọi bước chân mình trên lối phố...?